

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj PR-536/2026-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski radni sud u Zagrebu, po sucu toga suda Moniki Ferić, u pravnoj stvari tužiteljice Ljiljane Sočan iz Zagreba, Voltino 13, OIB: 41248851398, zastupane po punomoćniku Marijanu Ruždjaku, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika Zagrebački velesajam d.o.o. iz Zagreba, Avenija Dubrovnik 15, OIB: 95660678441, zastupanog po punomoćniku Marku Smoleku, odvjetniku iz Zagreba, radi isplate, nakon održane i zaključene glavne javne rasprave 10. lipnja 2026., u prisutnosti punomoćnika stranaka, 3. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I./ Nalaže se tuženiku Zagrebački velesajam d.o.o. iz Zagreba, Avenija Dubrovnik 15, OIB: 95660678441 da isplati tužiteljici Ljiljani Sočan iz Zagreba, Voltino 13, OIB: 41248851398, iznos od 5.094,00 eura sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 22. veljače 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

II./ Nalaže se tuženiku Zagrebački velesajam d.o.o. iz Zagreba, Avenija Dubrovnik 15, da tužiteljici Ljiljani Sočan iz Zagreba, Voltino 13, naknadi parnični trošak u iznosu od 1.062,50 eura sa zateznim kamatama tekućim od 3. srpnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku 15 dana.

III./ Odbija se zahtjev tuženika za naknadu parničnog troška kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je kod tuženika bila u radnom odnosu temeljem Ugovora o radu sklopljenog 11. veljače 2019. Tužiteljica je stekla uvjete za starosnu mirovinu za

dugogodišnjeg osiguranika navršivši 42 godine staža i 62 godine života, te je tuženiku podnijela zahtjev za prestankom radnog odnosa zbog odlaska u mirovinu. S obzirom da tuženik nije želio sklopiti sporazum o prestanku radnog odnosa zbog odlaska tužiteljice u mirovinu, tužiteljica je dana 22. siječnja 2026. redovito otkazala Ugovor o radu zbog namjere odlaska u starosnu mirovinu. Tužiteljica je Izjavom od 22. siječnja 2026.g. obavijestila HZMO da mora odraditi otkazni rok, te da je zbog toga došlo do promjene datuma njenog odlaska u mirovinu s 22. veljače 2026. Dana 23. siječnja 2026. tuženik je donio Odluku o prestanku ugovora o radu tužiteljice kojom je utvrdio da joj prestaje ugovor o radu dana 21. veljače 2026. Nejasno je zbog čega je tuženik donosio Odluku o prestanku ugovora o radu, a kad ju je već donio, u njoj je trebao navesti i razlog prestanka ugovora o radu, a to je namjera odlaska tužiteljice u starosnu mirovinu, zbog kojeg razloga je tužiteljici prestao radni odnos kod tuženika. Odredbom članka 94. Kolektivnog ugovora za radnike u trgovačkom društvu Zagrebački velesajam d.o.o. propisano je da „radniku koji odlazi u mirovinu, poslodavac će isplatiti otpremninu u iznosu od 3 prosječne mjesečne neto plaće isplaćene u gospodarstvu Grada Zagreba u prethodna tri mjeseca, najkasnije zadnjeg dana rada“. Tuženik nije postupio u skladu s navedenom odredbom i nije isplatio tužiteljici navedeni iznos po dospijeću, iako je njen radni odnos kod tuženika prestao zbog odlaska u mirovinu. Tužiteljica je dana 25. veljače 2026. podnijela pisani Zahtjev tuženiku za isplatu otpremnine, ali joj otpremnina do danas nije isplaćena, a zadnji dan njenog rada kod tuženika bio je 21. veljače 2026. Prema javno dostupnim podacima Grada Zagreba, prosječna mjesečna neto plaća isplaćena u Gradu Zagrebu iznosila je 1.698,00 EUR. Temeljem navedenog, tuženik je bio dužan zadnjeg dana rada tužiteljice kod tuženika isplatiti joj iznos od 5.094,00 EUR neto, što nije učinio. Slijedom navedenog, tužbenim zahtjevom traži da joj tuženik isplati iznos od 5.094,00 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 22. veljače 2026. do isplate, uz naknadu parničnog troška sa zateznim kamatama od presuđenja do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da u cijelosti osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva, te ističe kako postavljeni tužbeni zahtjev smatra u cijelosti neosnovanim, a opreza radi ističe i prigovor zastare. Nesporno je da je tužiteljica bila u radnom odnosu kod tuženika temeljem ugovora o radu, Klasa: ZV-11-19-05, Ur.broj: 06-01-04-01/13-19-92 od dana 11.02.2019. godine, te da je dana 03.11.2023. godine sklopljen Dodatak Ugovoru o radu, Klasa: ZV-11-23-16, Ur.broj: 05/01-23-01, dok se svi ostali navodi tužiteljice osporavaju kao neosnovani u cijelosti. Tužiteljica je dana 22.01.2026. godine tuženiku dostavila redoviti otkaz ugovora o radu kojim tužiteljica „otkazuje Ugovor o radu od 11.02.2019. godine i Dodatak Ugovoru o radu od 03.11.2023. godine uz otkazni rok od mjesec dana, time da Ugovor o radu prestaje 22.02.2026. godine.“ Članak 112. st. 1. Zakona o radu propisuje način prestanka ugovora o radu, pa je tako propisano da, (cit.): „(1) Ugovor o radu prestaje: 1. smrću radnika, 2. smrću poslodavca fizičke osobe, 3. smrću poslodavca obrtnika, ako u skladu s posebnim propisom nije došlo do prijenosa obrta, 4. prestankom obrta po sili zakona u skladu s posebnim propisom, 5. istekom vremena na koje je sklopljen ugovor o radu na određeno vrijeme, 6. kada radnik navršši 65 godina života i 15 godina mirovinskog staža, osim ako se poslodavac i radnik drukčije ne dogovore, 7. sporazumom radnika i poslodavca, 8. danom dostave obavijesti poslodavcu o pravomoćnosti rješenja o priznanju prava na invalidsku mirovinu zbog potpunog gubitka radne sposobnosti, 9. otkazom, 10. odlukom nadležnog suda.“ Slijedom navedenoga, nedvojbeno je da je radni odnos tužiteljice kod tuženika prestao otkazom Ugovora o radu budući da je nesporno da je tužiteljica otkazala Ugovor o radu s tuženikom dana 22.01.2026. Tužitelj ističe kako se

članak 94. Kolektivnog ugovora koji propisuje, (cit.): „Radniku koji odlazi u mirovinu, poslodavac će isplatiti otpremninu u iznosu od 3 prosječne mjesečne neto plaće isplaćene u gospodarstvu Grada Zagreba u prethodna tri mjeseca, najkasnije zadnjeg dana rada.“, svakako ne primjenjuje u konkretnom slučaju. Sukladno čl. 94. Kolektivnog ugovora, otpremnina je materijalno pravo radnika koje je zajamčeno radnicima koji odlaze u mirovinu. U konkretnom slučaju, tužiteljica je otkazala Ugovor o radu s tuženikom te je radi otkaza ugovora o radu došlo do prekida radnog odnosa tužiteljice. S tim u vezi tuženik ističe da su u potpunosti irelevantni razlozi tužiteljice za otkaz Ugovora o radu. Naime, tužiteljica je nakon otkaza Ugovora o radu na raspolaganju imala različite opcije (mogla se zaposliti na drugom radnom mjestu, otvoriti trgovačko društvo, obrt, i sl.), a to što se ona nakon otkaza Ugovora o radu odlučila za mirovinu je u potpunosti njen izbor i njeno pravo. Međutim, njen izbor nema nikakve veze s tuženikom, a posebno ne na način da bi radi takve odluke tužiteljice, tuženik imao obvezu isplate otpremnine tužiteljici. Tumačenje odredbe čl. 94. Kolektivnog ugovora na taj način je u potpunosti pogrešno i nepravilno, a to svakako nije smisao i logika navedene odredbe Kolektivnog ugovora. Slijedom navedenoga, tuženik ističe da radni odnos tužiteljice kod tuženika nije prestao radi njenog odlaska u mirovinu kako to tužiteljica neosnovano navodi i tumači, već je radni odnos tužiteljice prestao radi njenog otkazivanja Ugovora o radu od dana 22.01.2026. godine. Slijedom toga tužiteljica nema pravo na otpremninu sukladno čl. 94. Kolektivnog ugovora, niti bilo kojeg drugog zakona ili propisa, dok se razlozi tužiteljice za otkazivanje Ugovora o radu ni na koji način ne tiču tuženika. Nastavno na navode tužiteljice iz tužbe da je „tuženik u Odluci o prestanku ugovora o radu trebao navesti i razlog prestanka ugovora o radu, a to je namjera odlaska tužiteljice u starosnu mirovinu, zbog kojeg razloga je tužiteljici prestao radni odnos kod tuženika.“, tuženik ističe da je u Odluci o prestanku ugovora o radu od dana 23.01.2026. godine naveo, (cit.): „Utvrđuje se da radnici Ljiljani Sočan, Voltino 13, 10000 Zagreb, OIB: 41248851398, zaposlenoj na radnom mjestu Blagajnik administrator, prestaje ugovor o radu sklopljen dana 11. veljače 2019., KLASA: ZV-11-18-05, URBROJ: 06-01-04-01-/13-19-92, te dodatak predmetnom Ugovoru od dana 3. studenog 2023., ZV-11-23-16, URBROJ: 05/01-23-01 temeljem redovitog otkaza radnice.“ Dakle, u potpunosti su neosnovani i netočni navodi tužiteljice da tuženik nije u Odluci o prestanku ugovora o radu naveo razlog prestanka ugovora o radu, budući da je u Odluci o prestanku ugovora o radu jasno navedeno da tužiteljici prestaje ugovor o radu temeljem redovitog otkaza radnice. Sukladno već navedenoj odredbi čl. 112. ZR-a, st. 1. toč. 6. i 8. koje propisuju, (cit.): „(1) Ugovor o radu prestaje: 6. kada radnik navrší 65 godina života i 15 godina mirovinskog staža, osim ako se poslodavac i radnik drukčije ne dogovore, 8. danom dostave obavijesti poslodavcu o pravomoćnosti rješenja o priznanju prava na invalidsku mirovinu zbog potpunog gubitka radne sposobnosti,“, tuženik smatra da bi u navedena dva slučaja radnik imao pravo na otpremninu prilikom odlaska u mirovinu sukladno čl. 94. Kolektivnog ugovora, budući da je nesporno da u tim slučajevima radni odnos radnika završava izravnim odlaskom radnika u mirovinu. Dakle, u navedena dva slučaja radnik odlazi u mirovinu temeljem samog zakona bez vlastite odluke ili odluke poslodavca, odnosno zbog gubitka radne sposobnosti temeljem samog rješenja o priznanju prava na invalidsku mirovinu zbog potpunog gubitka radne sposobnosti. Intencija čl. 94. Kolektivnog ugovora je da u tim slučajevima radnici imaju pravo na otpremninu. Tužiteljica nije navršila 65 godina i 15 godina mirovinskog staža, između tuženika i tužiteljice nije postojao nikakav dogovor, već je radni odnos završio na način da je tužiteljica otkazala Ugovor o radu, a kako je to ranije detaljno objašnjeno. S tim u vezi, tuženik dodaje i da predmetni Kolektivni ugovor, u čl. 118. regulira redoviti otkaz

radnika, (cit.): „Radnik može otkazati ugovor o radu uz propisani ili ugovoreni otkazni rok ne navodeći za to razlog.“ Slijedom toga, jasno je da tuženik niti nema pravo propitivati razloge zbog kojih radnik otkazuje ugovor o radu već je jedina obveza radnika odraditi otkazni rok, a što je tužiteljica i odradila. Tuženik u potpunosti osporava osnovu i visinu postavljenog tužbenog zahtjeva kao paušalnu, nejasno postavljenu i ničim dokazanu. Slijedom navedenog, predlaže odbiti tužbeni zahtjev te naložiti tužiteljici da tuženiku nadoknadi parnične troškove sa zateznom kamatom.

3. Sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u Ugovor o radu, Dodatak ugovoru o radu, e-mail korespondenciju, Otkaz ugovora o radu tužiteljice, Izjavu tužiteljice, Zahtjev za priznavanje prava na starosnu mirovinu, Potvrdu HZMO-a, Odluku o prestanku ugovora o radu, Zahtjev za isplate otpremnine, KU za radnike tuženika, podatke o visini prosječne neto plaće za 1182025, 12./2025. i 1./2026., te ostalu dokumentaciju u spisu.

4. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći svaki dokaz za sebe i sve dokaze u njihovoj ukupnosti sukladno čl. 8 Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 23/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22 - dalje ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužiteljice osnovan.

5. Valja reći da je sud izveo sve dokaze koje su stranke predložile, a punomoćnici stranaka su na ročištu 10.6.2026. suglasno izjavili da nemaju daljnjih dokaznih prijedloga, da odustaju od drugih dokaznih prijedloga, te su predložili zaključenje glavne rasprave.

6. Predmet ovog postupka je zahtjev tužiteljice za isplatu otpremnine temeljem čl. 94. Kolektivnog ugovora za radnike u trgovačkom društvu Zagrebački velesajam d.o.o.

7. Prema čl. 94. Kolektivnog ugovora za radnike u trgovačkom društvu Zagrebački velesajam d.o.o. od 24.4.2024. (dalje: KU) propisano je da radniku koji odlazi u mirovinu, poslodavac će isplatiti otpremninu u iznosu od 3 prosječne mjesečne neto plaće isplaćene u gospodarstvu Grada Zagreba u prethodna tri mjeseca, najkasnije zadnjeg dana rada.

8. Među strankama nije sporno da je tužiteljica bila zaposlena kod tuženika temeljem Ugovora o radu od 11.02.2019. te Dodatka Ugovora o radu od 03.11.2023.

9. Iz dokumentacije u spisu sud je utvrdio:

- da je tužiteljica e-mailom od 14.1.2026. tražila tuženika da se pismeno očituje o njenom zahtjevu za odlazak u mirovinu odnosno o razlozima zbog kojih tuženik ne želi odobriti njen zahtjev,
- da je tuženik e-mailom od 14.1.2026. odgovorio tužiteljici da ne želi sklopiti sporazumni raskid ugovora o radu jer mu tužiteljica treba na njenom radnom mjestu, te da tužiteljica ako želi ima zakonsko pravo dati otkaz te tada treba odraditi otkazni rok i nakon toga može u skladu s propisima o mirovinskom osiguranju predati zahtjev za odlazak u mirovinu nadležnoj ispostavi HZMO,
- da je tužiteljica dana 22.1.2026. tuženiku predala Redoviti otkaz ugovora o radu (kojim otkazuje ugovor o radu i dodatak ugovora o radu) temeljem čl. 115. st. 4. Zakona o radu sa obrazloženjem da otkazuje ugovor o radu zbog namjere odlaska u starosnu

mirovinu te zbog činjenice da joj tuženik nije omogućio sklapanje sporazuma o prestanku ugovora o radu zbog navedene svrhe,

- da je tuženik donio Odluku o prestanku ugovora o radu od 23.1.2026. kojom je utvrdio da radni odnos tužiteljice kod tuženika prestaje temeljem redovitog otkaza radnika, da otkazni rok počinje teći 23.1.2026., a radni odnos tužiteljici prestaje dana 21.2.2026.,
- da je tužiteljica podnijela HZMO-u zahtjev za priznavanje prava na starosnu mirovinu za dugogodišnjeg osiguranika, te izjavu od 22.1.2026. prema kojoj tužiteljica navodi da mora odraditi otkazni rok pa je došlo do promjene datuma njenog odlaska u starosnu mirovinu 22.2.2026.,
- da je tužiteljica dana 25.2.2026. podnijela zahtjev tuženiku za isplatu otpremnine koju joj je tuženik trebao isplatiti zadnjeg dana radnog odnosa kod tuženika.

10. Slijedom navedenog ovaj sud je utvrdio da je tužiteljici prestao radni odnos kod tuženika dana 21.2.2026. na temelju redovitog otkaza ugovora o radu (nakon isteka otkaznog roka), te da je tužiteljica otkazala ugovor o radu zbog odlaska u starosnu mirovinu, pa je tuženiku bilo poznato da tužiteljica nakon prestanka radnog odnosa odlazi u mirovinu, te je tužiteljica HZMO-u podnijela zahtjev za starosnu mirovinu kao dugogodišnji osiguranik. Valja dodati da je radni odnos tužiteljice prestao na temelju njenog otkaza ugovora o radu, dok Odluka tuženika o prestanku ugovora o radu od 23.1.2026. je samo deklaratornog karaktera.

11. Iz podataka Grada Zagreba o prosječnoj mjesečnoj neto i bruto plaći proizlazi da prosječna mjesečne neto plaće isplaćene u gospodarstvu Grada Zagreba za studeni 2025. iznosi 1.698,00 eura, za prosinac 2025. iznosi 1.693,00 eura i za siječanj 2026. iznosi 1.703,00 eura, što znači da prosječna mjesečna neto plaće isplaćene u gospodarstvu Grada Zagreba u prethodna tri mjeseca prije prestanka tužiteljčinog ugovora o radu kod tuženika (koji je prestao 22.2.2026.) iznosi 1.698,00 eura, te bi sukladno tome otpremnina tužiteljice iznosila 5.094,00 eura.

12. Međutim, sporno je pravno pitanje, da li tužiteljica ima pravo na otpremninu sukladno čl. 94. KU. Naime, tužiteljica navodi da je stekla uvjete za starosnu mirovinu za dugogodišnjeg osiguranika navršivši 42 godine staža i 62 godine života, te je tuženiku podnijela zahtjev za prestankom radnog odnosa zbog odlaska u mirovinu, ali tuženik nije htio sklopiti sporazumni raskid pa je tužiteljica dala redoviti otkaz ugovora o radu zbog odlaska u mirovinu, pa kako je tužiteljica nakon prestanka radnog odnosa otišla u mirovinu, to ima pravo na isplatu otpremnine po čl. 94. KU. Tuženik pak navodi da radni odnos tužiteljice kod tuženika nije prestao radi njenog odlaska u mirovinu, već je radni odnos tužiteljice prestao radi njenog otkazivanja Ugovora o radu od dana 22.1.2026. godine, te bi tužiteljica imala pravo na otpremninu sukladno čl. 94. KU samo u slučaju da joj je radni odnos prestao kada je navršila 65 godina života i 15 godina mirovinskog staža ili danom dostave obavijesti poslodavcu o pravomoćnosti rješenja o priznanju prava na invalidsku mirovinu zbog potpunog gubitka radne sposobnosti sukladno čl. 112. st. 1. Zakona o radu.

13. Po ocjeni ovog suda, kako je u čl. 94. KU propisano da pravo na otpremninu ima radnik koji odlazi u mirovinu, a tužiteljica je otkazala ugovor o radu upravo zbog odlaska u mirovinu, te je i HZMO-u podnijela zahtjev za starosnu mirovinu, to tužiteljica ima pravo na otpremninu sukladno čl. 94. KU.

14. Neosnovano tuženik ističe da bi tužiteljica imala pravo na otpremninu sukladno čl. 94. KU samo u slučaju da joj je radni odnos prestao sukladno čl. 112. st. 1. Zakonom o radu (Narodne novine broj; 93/14, 127/17, 98/19 i 151/22, dalje: ZR) i to: 1) kada je navršila 65 godina života i 15 godina mirovinskog staža ili 2.) danom dostave obavijesti poslodavcu o pravomoćnosti rješenja o priznanju prava na invalidsku mirovinu zbog potpunog gubitka radne sposobnosti, budući to uopće nije propisano citiranom odredbom čl. 94. KU. Naime, u čl. 94. KU je jasno i nedvosmisleno propisano da pravo na otpremninu ima radnik koji odlazi u mirovinu, te navedenom odredbom nije propisano da bi to pravo imao samo onaj radnik kojem je radni odnos prestao na točno određeni način, odnosno isplata otpremnine iz čl. 94. KU nije vezana za način prestanka radnog odnosa, nego isključivo za odlazak radnika u mirovinu, neovisno o načinu prestanka radnog odnosa.

15. Kako je u čl. 94. KU jasno i nedvosmisleno propisano da pravo na otpremninu ima radnik koji odlazi u mirovinu, te navedenom odredbom nisu propisani nikakvi drugi uvjeti za isplatu otpremnine, a tuženik je kao stranka KU i osoba na koje se isti primjenjuje, dužan u dobroj vjeri ispunjavati njegove odredbe sukladno čl. 196. ZR-a, to je tuženik bio dužan postupiti prema navedenoj odredbi KU. Navedena odredba KU se ne može tumačiti i nadopunjavati za potrebe sudskog postupka drugačije od onoga što je izričito propisano, a osobito to ne može biti na štetu radnika koji niti nije sudjelovao u donošenju KU.

16. Slijedom navedenog, kako je tužiteljica otkazala ugovor o radu zbog odlaska u mirovinu, o čemu je obavijestila i poslodavca i HZMO, to je tuženik dužan tužiteljici isplatiti otpremninu u iznosu od 5.094,00 eura temeljem čl. 94. KU i čl. 7. Pravilnika o porezu na dohodak pa je odlučeno kao u izreci presude.

17. Prema čl. 29. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane obveze duguje, pored glavnice, i zatezne kamate. Budući obveza poslodavca da isplati otpremninu dopijeva zadnjeg dana radnog odnosa sukladno čl. 94. KU, a to je 21.2.2026., to je tuženik tada pao u zakašnjenje s isplatom otpremnine, pa su tužiteljici dosuđene zatezne kamate na dosuđeni iznos otpremnine tekuće od 22.2.2026. do isplate, kako je to tužiteljica zatražila. Odluka o stopi zatezne kamate temelji se na čl. 29. st. 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05., 41./08., 125/11. 78/15, 114/22 - dalje ZOO), te Uredbi o izmjenama Zakona o obveznim odnosima "Narodne novine" broj: 156/22).

18. Prema čl. 139. ZR-a potraživanja iz radnog odnosa zastarijevaju za pet godina, pa kako je predmetna otpremnina dospjela 21.2.2026., a tužba u ovom predmetu je podnesena 5.3.2026., to tuženik neosnovano ističe prigovor zastare.

19. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. i 155. st. 1 ZPP, te su troškovi odmjereni sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/23), a prema vrijednosti postavljenog tužbenog zahtjeva. Kako je tuženik u cijelosti izgubio spor, to isti nema pravo na naknadu parničnog troška, već je isti dužan naknaditi tužiteljici. Tako je tužiteljici priznat trošak zastupanja po punomoćniku i to za sastav tužbe po Tbr. 7/1 – 100 bodova, podnesak od 9.4.2026. po Tbr. 8/1 - 100 bodova, podnesak od 14.5.2026. po Tbr. 8/4 - 25 bodova, te ročište 13.5.2026. i 10.6.2026. po Tbr. 9/1 - po 100 bodova za svako, što uz vrijednost boda od 2,00 eura iznosi ukupno 850,00 eura, a uvećano za trošak PDV-

a iznosi 1.062,50 eura. Tužiteljici nije priznat trošak zahtjeva za isplatu od 25.2.2026. jer isti nije bio potreban te isti nije predstavljao procesnu pretpostavku za podnošenje predmetne tužbe. Odluka o kamatama na parnični trošak temelji se na čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima i čl. 151 st. 3. ZPP-a.

U Zagrebu, 3. srpnja 2026.

Sudac:
Monika Ferić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe Županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda pisanim putem u roku 15 dana.

DNA:

1. Pun. tužiteljice
2. Pun. tuženika
3. Spis

Broj zapisa: **9-3088a-3ff5e**

Kontrolni broj: **02614-83d0a-cec02**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski radni sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.